ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

ΠΟΙΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ;...

Ξέρεις, ἀγαπητή μου φίλη, πόσο μ' ἀγαπᾶ ὁ μπαμπᾶς μου καὶ ἐπιθυμεῖ νά εὕρῃ στὴν κοροῦλα του ἕναν ἄντρα ἔξυπνο, δραστήριο καὶ νέο. Ἀπ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ μὲ ζήτησαν ὡς τώρα ὁ πατέρας μου μάντεψε ὅτι περισσότερο μοῦ ἄρεσαν δύο, ὁ Ἀντρέας, ποὺ κάνει τὸν χρηματομεσίτη, καὶ ὁ Πέτρος ποὺ εἶνε ζωγράφος. Γιὰ νὰ μ' εὐκολύνῃ λοιπὸν καὶ νὰ μελετήσω ἀπὸ κοντήτερα τὸν χαρακτῆρα τῶν δύο νέων ποὺ προτιμῶ, καὶ ποὺ τοὺς βρίσκω ἐξισου χαριτωμένους, τοὺς ἐκάλεσε νὰ μείνουν λίγο μαζί μας στὸν παλιό μας πύργο τοῦ Σαὶν Μπλαίζ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ στὸ Παρίσι, ἔμεινα διστυκτικὴ μεταξὺ τῆς γεμάτης σεβασμὸ καὶ εὐγένεια στάσεως τοῦ χοντροῦ Ἀντρέα καὶ τῆς γεμάτης ἐνθουσιώδεις ἀδεξιότητες στάσεως τοῦ ψηλοῦ Πέτρου.

— Λοιπόν ; μὲ ρωτᾶ, κάθε βράδυ ὁ καλός μου μπαμπᾶς. δὲν πήραμε οὔτε σήμερα τὴν ἀπόφασί μας ;

Καὶ καθὼς ἐγὼ τοῦ γνέφω πῶς ὄχι, προσθέτει ἀναστενάζοντας.

— Θὰ τὴν πάρουμε τοὐλάχιστον αὔριο ;

Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ στερεότυπα.

— Ἴσως.. ποιὸς ξέρει ! Οἱ μεγαλείτερες ἀποφάσεις ἐξαρτῶνται συχνὰ ἀτ' τὰ πιο ἀσημαντα περιστατικά.

Καὶ 'γὼ λοιπὸν περιμένω *τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικό μου*...

Σήμερα τὸ πρωὶ ποὺ λές, βλέποντας ὅτι δεν μπορῶ να κάνω νὰ δημιουργήθῃ τὸ *μικρὸ περιστατικὸ* στὴν κάπως περιωρισμένη καὶ ψεύτικη ζωὴ μου τοῦ Πύργου, ἐπρότεινα στὸν Ἀντρέα καὶ στὸν Πέτρο νὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομὴ πρὸς τὸν λόφο τοῦ Σαντελοῦ.

Ὁ ἥλιος ἐφλογίζε ὅλην την περιφέρεια.

Ἀφοῦ περάσαμε ἀπὸ τὴν πεδιάδα, σκαρφαλώσαμε ὡς τὴν κορφὴ τοῦ σύδενδρου αὐτοῦ λόφου, ἀπ' ὁ-που φαίνεται τὸ καλλίτερο μέρος τοῦ Σηκουάνα. Ἐκεῖ ἐθαύμασα τὴ θέα, καὶ κάθησα σὲ κᾶτι θάμνους, στὸν ἴσκιο μιᾶς ἀκακίας. Λαχανιασμένη ἀκόμη ἀπ' τὸν ἀνήφορο μὲ χειλη στεγνά, νοιώθοντας μια μεγάλη δίψα, φώναξα :

— Καὶ γὼ δὲν ξέρω τὶ θἄδινα σὲ κεῖνον ἀπ' τοὺς δυὸ σας ποὺ θὰ μοὔφερνε νὰ πιῶ κᾶτι...

— Μήπως μτοροῦμε νὰ μάθουμε τὶ ἀκριβῶς θὰ μᾶς δίνατε ; ρώτησε ὁ Ἀνδρεας.

— Τὴν ἀτάντησιν ποὺ ὁ μπαμπᾶς μου καὶ σεῖς ἐπιθυμεῖτε !

Τὰ εἶχα πεῖ αὐτὰ μὲ τὸν πειὸ ἀπερίσκεπτο τρόπο τοῦ κόσμου καὶ χωρὶς νὰ ὑποφέρω πολὺ ἀπὸ δίψα. Γι' αὐτὸ καὶ εὐθὺς μετανόησα γιὰ τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀργά.

Οἱ δύο σύντροφοί μου εἶχαν κιόλα ξεκινήσει· ὁ χοντρὸς Ἀντρέας μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ κανονικό, βῆμα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὸν δρόμο του, καὶ ὁ ψηλὸς Πέτρος, χωρὶς ὡρισμένη κατεύθυνση, κάνοντας διαφορα ζιγ-ζαγ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, πηδῶντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διαφόρους θάμνους.

Ὡς τόσο οἱ τυφεις μου γλήγορα διαλύθηκαν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐκτελοῦσε καθὼς ἀπὸ τοὺς δύο νεους, τὴν ἀποστολή τους, θὰ μ' ἔκαμνε ἴσως νὰ κρίνω καλλίτερα τὸν χαρακτῆρα τους.

Ποιὸς ξέρει, σκέφθηκα, ἂν τὸ κλπρίτσιο μου δὲν δημιουργήσῃ τὸ *μικρὸ περιστατικὸ* ποὺ θὰ καθορίσῃ τὴν ἐκλογή μου ;

Ἀνακουφισμένη ἀπὸ τὴ σκέψη μου, σηκώθηκα γιὰ νὰ ἰδῶ τὶ ἔκαμναν οἱ δυὸ μου ὑποψηφιοι. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Πέτρος, ὑτολογίζοντας στην τύχη ἢ στὴν θεία Προνοια, ἔτρεχε ἐδῶ καὶ κεῖ σκαλώνοντας στους θάμνους καὶ στὰ κλιδιὰ τῶν δένδρων, γιὰ ναῦρῃ ἄγνωστον τί, ὁ Ἀντρέας πονηρὸς καὶ πρακτικός, προχωροῦτε μὲ βήματα κανονικὰ πρὸς ἕνα σπιτάκι μὲ κόκκινη στέγη, ποὺ βρισκότανε στὴ βάση τοῦ λόφου. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν μια ταβέρνα τὴν ὁποίαν δὲν εἶχα προσέξει ἐγὼ τὴν ὥρα ποὺ ἀνεβαίναμε, ἀπορροφημένη καθὼς εἴμουν ἀπ' τὶς εὐθυμες μας κουβέντες. Δὲν εἶχε διαφύγει ὅμως ἀπὸ το ἔμτειρο καὶ προσεκτικό μάτι τοῦ Ἀντρέα.

— Αὐτὸς ὁ κακομοίρης ὁ Πετρος, σκέφθηκα. θὰ φέρῃ βόλτα ὅλο τὸ δάσος καὶ θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν κούρασι, χωρὶς ν' ἀνακαλύψῃ οὔτε μιὰ σταλα δροσιᾶς, ἐνῶ ὁ ἀντίζηλός του βγάζοντας μόνο λίγα χρήματα ἀτ' τὸ πορτοφόλι του, θὰ μοῦ ἀγοράσῃ ποσότητα πιοτῶν ἱκανὴ νὰ σβύσῃ ἑκατὸ δίψες μεγαλείτερες ἀπ' τὴν δική μου. Τὶ τὰ θέλετε εἶνε πολὺ πειὸ πονηρὸς ὁ χοντρὸς χρηματομεσίτης ἀπ' τὸν ψηλὸ καλλιτέχνη Καὶ ἔτσι πρακτικὴ ποὺ εἶνε ἡ ἐποχή μας μοῦ φαίνεται πειὸ φρόνιμο νὰ ἐμτιστευθῶ τὴν τύχη μου, στὸν ὑπολογιστικὸ Ἀντρέα, ποὺ ὅλα θὰ τὰ προβλέπῃ, παρὰ στὸν ἐνθουσιώδη Πέτρο ποὺ ὁ τρελλὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ ζῆλος του θὰ κάνουν νὰ μοῦ λείπουνε ὅλα.

Ὡς τόσον ἀροῦ εἶδα τὸν Ἀντρέα νὰ μπαίνει στὴν ταβέρνα, βαρέθηκα νὰ παρακολουθῶ, ἔστω καὶ μὲ τὸ βλέμμα, τὸν Πέτρο, καὶ πῆγα καὶ κάθησα σκεπτικὴ στὸ δάσος.

Πόσο ἀργοῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ γιὰ μὲν τὸν Πέτρο, τὸ ποᾶγμα ἦταν φυσικό, για τὸν Ἀντρέα ὅμως καταντοῦσε ἀνεξήγητο. Εἶχα ἀρχίσει σοβαρὰ ν' ἀνησυχῶ. Ὅταν ἔξαφνα πρόβαλε ὁ Ἀντρέας ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα παιδάκι ποὺ εἶχε φορτωμένο στὸν ὦμο του ἕνα καλάθι γεμάτο μπουκάλες. Πῶς ὁ Ἀντρέας, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο *νὰ διαλέξω*, δὲν εἶχε σκεφθεῖ ὅτι θὰ μοῦ ἦταν πολὺ πειὸ εὐχάριστος *ἂν ὑπερβάλλετο στὸν κόπο* νὰ μοῦ φέρῃ ὁ ἴδιος τὸ πανέρι ; Μὲ πείραξε αὐτὸ λιγάκι, τὸν συγχώρησα ὅμως ὅταν σκέφθηκα τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ποιότητα τῶν ποτῶν ποὺ θ' ἄπλωνε μπροστά μου.

Μόλις μὲ εἶδε ὁ παμπόνηρος Ἀντρέας, μολονότι δὲν εἶχε καθόλου κουραστεῖ, τῶρλεπε κανεις ἀπ' τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του, ἀπ' τὸ ἀτσάκιστο κολλάρο του, εἶχε ὡς τόσο τὸ θρᾶσος να βγάλῃ τὸ μαντῆλι του καὶ νὰ σφουγγίσῃ τὸ μ τωπό του, ἕνα μέτωπο στεγνὸ σἂν τὸ μαντῆλι του.

Αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν πειράξω, μετάνοιωσα ὅμως καὶ τοῦ ἔδινα ἤδη τὸ χέρι μου ὑποδεχομένη αὐτὸν μ' εὐγνωμοσύνη, ὅταν πίσω μου, ἕνας θόρυβος σπαζομένων κλαδιῶν καὶ ἑνὸς τρελλοῦ καὶ ἀκαθέκτου τρεξίματος μ' ἔκανε νὰ στρέψω ζωηρὰ τὸ κεφάλι μου.

Τρελλὸς ἀπ' τὴν ἰδέα ὅτι ἦταν δυνατὸν τὰ φτάσῃ πρῶτος ὁ ἀντίζηλός του, ὁ θλομουρλος Πέτρος πήδηξε ἔξω ἀπ' τὰ δένδρα καὶ χύθηκε ἐπάνω μου. Δίχως κατέλο, μὲ σακάκι, κομματιασμένο, μὲ γραβάτα λυμένη, κόκκινος καὶ περίβρεχτος ἀπὸ ἱδρῶτα, μοῦ ἔτεινε σ' ἕνα πλατυ φύλλο καστανιας, καμωμένο σὲ σχῆμα χωνιοῦ, λίγο νερο, πολὺ λίγο νερὸ. Ἦταν θαῦμα ὅμως τὸ πῶς, παρ' ὅλο τὸ τρελλὸ τρέξιμό του, εἶχε κατορθώσει νὰ φερῃ τὸ νερὸ αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ χύσῃ ἢ νὰ τὸ σκορπίσῃ ἀπ' τὸ αὐτοσχέδιο ποτῆρι του.

Καὶ στὸ βάθος τοῦ διαφανοῦς αὐτοῦ πρασίνου ποτηριοῦ, τὸ νερὸ φαινότανε τόσο καθαρό, τόσο φρέσκο, τόσο κρυσταλλινο ὥστε δεν ἐδίστασα καὶ τῶπια μονοροῦφι.

Ἦταν νερὸ κοιμισμένης πηγῆς, μυρωμένης ἀπὸ φύλλα ἄγριων τριαντάφυλλων, αἰγοκλήματος καὶ μέντας, ἢ μικρούλικου φλύαρου ρυακίου ποὺ κυλᾶ ἀνάμεσα σὲ βράχους πάνω σὲ βελούδινες χλωρασιές. Ὅτι καὶ ἂν ἦσαν, οἱ λίγες αὐτὲς σταγόνες τοῦ καθαροῦ νεροῦ τόσο μ' εὐχαρίστησαν, ὥστε μονομιᾶς, ὡς διὰ μαγείας λέει, κόπηκε ὅλη μου ἡ δίψα.

Ἔλαμπε ἀπ' την χαρά του ὁ Πέτρος. Ὁ Ἀντρέας, πειραγμένος παρὰ τὴν ἀδιαφορία του, ἔγνεψε στὸ παιδὶ ν' ἀνοίξῃ τὶς μποτίλιες. Ὕστερα, προσφέροντάς μου ἕνα πολυτελὲς ποτῆρι μοῦ εἶπε :

— Μπύρα, πορτοκαλάδα, λεμονάδα, ἢ σαμπάνια. τὶ προτιμᾶτε ;

— Εὐχαριστῶ. Δὲν διψῶ πιά.

— Ἐλᾶτε τώρα ! Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεδιψάσατε μὲ τὶς λίγες στάλες ποῦ ἠπιατε...

— Μὰ ναὶ σᾶς λέω, εἶμαι ἐντελῶς ξεδιψασμένη.

— Καὶ τι θὰ κάνω τότε λοιπὸν ὅλες αὐτὲς τὶς μποτίλιες; ρώτησε, μὴν μπορῶντας πιὰ νὰ κρύψῃ τὴν δυσαρέσκειά του.

— Θὰ τὶς πιῆτε !

— Μὰ οὔτε καὶ γὼ δὲν διψῶ πιά ! ἔκανε, ξεχνώντας στὸν θυμό του, τὴν συνηθεισμένη του σύνεση. Φαντάζεσθε ὅτι μπῆκα στὴν ταβέρνα καὶ δὲν σκέφθηκα νὰ δροσισθῶ ;

Μόλις κατώρθωσα νὰ καταστέιλω μιὰ κραυγὴ θυμοῦ: εἶχε πιῇ ἐνῶ τὸν περίμενα, εἶχε πιῇ πρὶν ἀπὸ μένα !

Αὐτὸ ἐξηγοῦσε καὶ κάποια ἀργοπορία του, ἀπεκάλυπτε δὲ συγχρόνως καὶ τὸν ἐγωισμό του.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι πολὺ πειραγμένη ἀπ' τὴν κυνικὴ αὐτὴν ἐξομολόγηση τοῦ Ἀντρέα, ὅταν ὁ Πέτρος, πέρνοντας τὴν στεγνή του γλῶσσα πάνω στά χείλη του ποὺ ἔκαιγαν, εἶπε :

— Ἐγὼ δὲν ἤπια τίποτε καὶ αἰσθάνομαι τέτοια δίψα ποὺ μπορῶ νὰ πιῶ ἀνάκατα ὅλες αὐτὲς τὶς μτύρες, τὶς πορτοκαλάδες, τὶς λεμονάδες καὶ τὶς σαμπάνιες.

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη μοῦ φάνηκε τόσο συγκινητική, ὥστε δονουμένη ὅλη ἀὸ εὐγνωμοσύνη, γέμισα ἡ ἴδια ἀμέσως τὸ ποτῆρι του ἀπ' ὅ,τι ζητοῦσε. Στὴν ἐπιστροφή μας στὸν πύργο, ὁ χοντρὸς Ἀντρέας ἤτανε σιωπηλὸς καὶ συμμαζεμένος. ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ Πέτρος τολμοῦσε νὰ μὲ ρωτήσῃ γιατὶ ἦταν λιγάκι ἀπρόσεκτος στὰ λόγια του καὶ φυλαγόταν. Καὶ φιλῶντας τὸν πατέρα μου ὁ ὁποῖος μᾶς ὑποδέχθηκε στὴν εἴσοδο, τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτί :

— Ἐπιτέλους ἔγεινε αὐτὸ ποὺ περίμενες πατερούλη ! Τὸ *μικρὸ περιστατικὸ* συνέβη καὶ ἔκανα τὴν ἐκλογή μου. Ὁ Ἀντρέας θὰ μείνῃ μεσίτης μας... ἀλλὰ γιὰ ἄντρα μου θέλω τον Πέτρο !

Σάρλ Φόλεῦ